

наль единъ изворъ. Срѣзаль и третата ябълка. Отъ нея излѣзла чудна хубавица, що грѣла като слънце. И тя рекла:

— Бате, дай ми водица!

Царскиятъ синъ ѝ далъ, и тя останала при него.

— Искашъ ли да се омжжишъ за мене? — попиталь я той.

— Искамъ, — отговорила момата.

— Знаешъ ли кжде ще те заведе?

— Не зная.

— Въ царския палатъ. Ти почакай малко ей на тази върба. Азъ ще дойда да те взема съ царска колесница. Ще доведе и свирачи и сватбари, както му е обичаятъ.

Царскиятъ синъ покачилъ момата на една върба до кладенеца и заминалъ.

Не се минало дълго време, при извора дошла една циганка. Тя съгледала момата. Попитала я:

— Кого чакашъ тука, моме?

— Царскиятъ синъ, — отговорила момата. — Ще дойде да ме вземе съ свирачи и сватбари.

— Така ли? Чакай тогасъ да си гребна вода, че да се махна отъ тука. Не съмъ за предъ царски сватбари. Охъ, кръстъ ме боли! Не мога да се приведа.

— Чакай да слѣза да ти помогна, — рекла момата и слѣзла. Гребнала вода. Циганката се засмѣла и рекла:

— Знаешъ ли какво, сестричко? Облѣчи мо-

итъ дрехи, пкъкъ азъ — твоитъ. Ще се огледаме въ извора, да видимъ коя е по-хубава: ти ли, азъ ли.

Смѣнили си дрехитъ. Когато се оглеждали, циганката бутнала неродената мома въ извора и се покачила на върбата.

Дошли сватбаритъ. Царскиятъ синъ погледналь нагоре къмъ върбата. Не можаль да познае момата.

— Защо си така почернѣла, моме? — попиталь той.

— Отъ слънцето, — отговорила циганката.

Облѣкли булката въ сватбарска премѣна. Завѣли я въ царския дворець. Направили сватбата.

